

Ramiz Dayı

– AliKemal · 06 Şubat 2017

Ramiz dayı acaip sosyalistti. Kendisine 'Aslan Ramiz dayı' denilmesini asla istemez, 'bana eşşek Ramiz dayı deyin,' derdi. 'Çünkü aslanlar faşist, eşşekler proleterdi! Sapına kadar proleter adamdı. Yediği mezeyi, içtiği rakıyı emeğiyle elde ederdi. Tüm emekçiler gibi, o da züğürtün tekiydi, pek parası olmazdı.

Her zaman uğradığı meyhaneye uğradığı bir gün gitti, mütevazi masalardan birine oturdu. Garsonu çağırdı.

"Bana bir otuz beşlik rakı! Buzlu olsun! Yanında da yarım ekmekle zeytinyağlı plaki olsun!"

"Para peşin, kırmızı meşin!" dedi garson.

Ramiz dayının gördüğü bu muameleden dolayı asabı bozuldu. "Vururum seni!" dedi. "Vururum boynundaki gerdanlıktan! Vururum seni en sarı sabahlarından! Ey İstanbul! Bilmiş ol..."

Garson, "İstanbul'un bir suçu yok abi," dedi. "Bi tane veresiye fişin varmış, ödemiyoğmuşun; patron parasını almadan içki verme ona, dedi. Vuracaksan patronu vur!"

"Vursam ne değişecek? Bitmezler ki! Kapitalist düzen sürdükçe vurmakla tüketemezsin onları. Sosyalizmi getireceksin ki, kökünü kazıyabilesin onların... Tek yol devrim!"

Garson da kimse duymasın diye usulca, "yaşasın sosyalizm!" dedi.

Patron geldi, önce garsona kızdı. "Niye konuşurup duruyorsun bunu hala? Besbelli parası yok işte!" Sonra Ramiz dayıya döndü. "Paran yoksa, kalk, git!" dedi.

"Kaybolan umutları yeşertmek gerek, Ekim devriminde açan kızıl bayraklar gibi... Veresiye ver!" dedi Ramiz dayı. "Yaşamının tadına varmak için cömertçe vermek gerek, bir şeylerden fedakârlık etmek gibi. Mesela sıkıntıya düştüğünde müşteriye kredi açmak gibi... Hastaysa insanlık, ölecekse, nefesinin son seansında ayağa kaldırmak gibi... Ölene kefen, hastaya doktor olmak gibi... Ya da tek böbreğini ona verip yaşatmak gibi... Gerekirse onun için canını vermek gibi... Vermenin tadına varmak için karşılık beklemeden, sınır koymadan vermek gerek..."

"Vermek için sevmek gerek, sevince can da verilir..."

"Sevmek için emek vermek gerek; dostluğunu, desteğini, fikrini, vaktini, gücünü bıkmadan, yorulmadan

sarf etmek gerek..."

Patron bir kolundan, garson öteki kolundan asılarak ayağa kaldırdılar. "Sevgi hak edene verilir, hak etmeyene ne gerek..." diyerek onu sokağa atmaya götürdüler.

Ramiz dayı, "hak verilmez, alınır! İşçiyiz, haklıyız, hakkımızı söke söke alırız!" diye sloganlar attı.

Hakkını hemen o gece aldı. Bunun için biraz emek sarf etti, alın teri döktü. Ama kapısından kovulduğu o meyhaneye bacasından girmeyi başardı.

Ortam karanlıktı ve kustumuk gibi kokuyordu. Vitrin buzdolabının camekanından yansıyan hafif aydınlıkta sağa sola toslamamaya dikkat ederek buzdolabında ne kadar meze varsa en yakın masaya taşıdı. Ortaya bir yetmişlik rakı açtı. Oturdu. Önce zeytinyağlı pilakiye bolca limon sıkıp ekme banarak karnını doyurdu. Yiğidi öldür ama hakkını ver, demişler; meyhaneciye ne kadar çok kızsada plaki yapmayı iyi biliyordu adam, neme lazım!

Karnı doyar doymaz doldurdu kadehini, karşısına Denizkızı Eftelya'yı oturttu. "Bir kadeh de sana koyayım mı, Eftelya'm?" diye sordu. Eftelya olur da rakı içmeden durur mu? Bir kadeh de ona doldurdu. Vurdu kadehin dudaklığına, çın çın, "hadi şerefe!" deyip başından dikti.

"..."

"Yok, acelem yok... Sen böyle karşımda otururken ne acelem olacak? Sabaha kadar oturacağız, sohbet edeceğiz... İlk kadeh kafamı kırsın diye böyle oldu. Kusura bakma sevgilim, Bundan sonrakileri yudum yudum götürürüm, söz..."

"..."

"Seni çok seviyorum kız! Herkes bana niye evlenmedin, diye soruyor. Onlara ben Eftelya'ya aşığım, onunla olmayan evliliğin içine tükürürüm diyorum. Eftelya öldüğünde sen portakal ağacında vitamindin, diyerek akıllarınca dalgaya vuruyorlar. Vursunlar anasına satayım, akılları ermez onların bu aşka, değil mi? Bilmiyorlar ki, kucakladığım şey matem tutan ıssızlığım, türküler susturulmuş, notalarında güz çapkınına sitemkar sesler, ince bir nezaketin teessürü artık, dinlenen... Biz anlatılmamış azapları yaşayarak öğrenmedik mi? Küçücük dünyama, kocaman aşkınla iyi ki yeniden doğdun deniz kızı Eftelya... Beklentilerimi yüzlerce kat fazlasıyla karşıladığın için hergün, bir kere daha sevdim seni ben. Seni tanıdıkça yaralandım boğazımdan! Anlatamam nedenini, sorma... Hadi şerefine..."

"..."

"Sürtüğün tekisin sen Eftelya! Ama üzülme; hiç birimiz masum değiliz senin gibi; senin gibi sürtükçe sevdik biz de, parayı sever gibi... Zaman tükendikçe tükettik sevgiyi, yüzlerimizi ikiye katlayarak. "

"..."

"Yaşamından bir avuç dolusu karasevda gasp ettim zorla. Sürtük gönlünü kaptır bana sen de; zamanı geldi bugün küllendirmek için hicap duyulan her şeyi... Bir kısır döngü daha kıralım, vebali ağır günahlara; Ruhunu okşayan mübalâgalı popüleriteden kurtulman gerek, saatlere feryat figan etme artık, paydos tekniline birden hülyasız saatlerin, hoppa figüran monologlara son... Tavuk karası kapaklar tutkuyla aralandı, Gözünün kirpiklerinde bir ışık kararlı kal ve gerileme! Kırk tas tövbe suyu dökül ki, akıp gitsin kara lekelerin enginlere... Su bastığında mezarlığı rutubet kokar hayâsız yaşamlar ama kara toprakla örtünenler öksürmezler hastalanarak. Su boğar infiali çırılçıplakken ruhun, Denizkızı Eftelya'nın şarkısını dinler Kadıköylü? Kapris yapma sen de, acınacak hallere düşmeni istemem ,sol yanımda tutuklu kal! Hıncımızı çıkarttık işte hayattan! sükûnet gönlündeki kördüğüm, durulaştıkça sen, çözülecek elbet, hikâyeler, kusursuz ve doğru finallerde..."

Ramiz dayının Eftelya ile bu muhabbeti sabaha kadar sürdü. Sabaha kadar birlikte Eftelya'nın şarkılarını söylediler. Oturduğu sandalyeden kalkmaya mecali kalmayınca kadar içtiler. Sonra üç dört sandalyeyi yanyana dizip üstüne uzandılar, sarmaş dolaş uyudular.

*

"Kalk ulan, kalk!"

Birisi sarsarak, hırpalayarak uyandırmaya çalışıyordu Ramiz dayıyı ya, uykunun en tatlı yerinde olacak şey değildi bu. Bir iki defa, "rahat bırak beni, uyuyacağım," filan diye mırıldandı, ama dinleyen kim?

Adam getirdi bir kova suyu, "kalk dedim sana, şerefsiz!" diye bağırarak suratına döktü.

Uyanır gibi oldu, yine de kalkmadı. "Defol git ulan başımdan!" diye azarladı adamı.

Azarladı ama birden kendini yere yuvarlanırken buldu. Adam, onu yattığı yerden çekip aldı, yere attı. Birkaç tekme, birkaç yumruk... Neye uğradığını şaşırıldı. Darbelerden sakınmaya çalışırken, "ne vuruyorsun ulan!" diye mızızlandı.

"Ne yaptın lan sen böyle? Gece dükkana mı girdin, ha? Dolapta meze bırakmamışın, puşt!"

"Müslümanın malı ortak değil mi? Karnımızı doyurduk..."

"Ben senin karnını dayakla doyurayın da gör!" diyerek birkaç darp daha yaptı adam. Dayak atmaktan yorulunca da, garsona, "şuradan polis çağır, gelsinler. Bu şerefsiz hakkında şikayetçi olacağım!" diye emretti.

Polisler sanki çağırılmayı bekliyorlarmış gibi, anında geldiler.

Patron, "meskenime gizlice girip hırsızlık yapmış olan bu şahıstan davacıyım!" dedi.

Ramiz dayı kafasını az biraz toparlamıştı. "Ben buraya gizlice girmiş filan değilim," diyerek kendini savunmaya başladı.

Polis memuru, "Ya nasıl girdin?" diye sorunca,

"Baya girdim işte!" diye cevap verdi. "Kapısından, elimi kolumu sallaya sallaya... Selamunaleyküm dedim, aleyküm selam dediler, bir masaya oturtular, ne istediysem getirip önüme koydular. Yedim, içtim. Tamam, artık kapatıyoruz, dediklerinde hesabı ödedim. Çıkmadan, bir rahatlayım diye helaya girdim. Bunlar helaya girdiğimi görmemişler, çıkıp gittiğimi zannetmişler. Kapıyı üzerimden kilitleyip gitmişler. Asıl ben bundan davacıyım! Kapalı bir mekanda kilit altında tutarak hürriyetimi kısıtladı..."

Polisler, "Tamam," dediler; "ikiniz de yürüyün karakola, ikinizi de savcılığa havale edelim de, derdinizi savcı beye anlatın!"

-

Bu öyküyü yazan yazar, daha sonra Ramiz dayıyla oturup kafa çekerlerken, ona bu öyküyü gösterdi. "Bak, senin hakkında bir öykü yazdım. Okumak ister misin?" diye sordu.

Ramiz dayı aldı, okudu. Öyküyü okuduktan sonra, öyküyü yazan yazara çok kızdı. Onu, "hakkımda bir sürü dedikodu yapmışsın! Ayıptır, ayıp! Dedikodu kahpelik gibidir, insanları aldatmak için yapılır," diyerek azarladı.